

Krop, det var dog Livets egen Musik, der havde sunget i hans Blod og fortonet sig i hans Drømme. Nu var der bleven stille og genlydende tomt i hans Indre. Kun en enlig Skalmeye var bleven tilbage af det store Orkester, som havde larmet disharmonisk derinde. Den klang saa klagelig henover Ødet.

Den, som var ene og forladt, den, der sad og frøs paa Livets Skyggeside, han havde det vel mangan Gang ondt nok; og dog kunde netop Bevidstheden om at være forurettet og forskudt blive ham en Trøst i Nøden; altid havde han enten sit Haabs eller sin Harmes Ild at varme sig ved. Aldrig var han saa ynkværdig som den, der midt i Solskinnet gennemisnede af Dødens og Gravens Kulde; som sad til Højbords ved Livets kongelige Taffel og fortæredes af Sult; som daglig saae alle sine Længsler og Drømme blive levendegjort omkring ham og dog angstfuld maatte fly. Men netop denne Skæbne havde været hans.

Hjemmet, Arnen, Freden; det var, hvad han nu havde tilbage. Tre Skæpper og et Fjerdingkar Jord var der bleven levnet ham af den Verden, han i sin Ungdoms lykkelige Overmod havde villet erobre. I Ingers Kærlighed, i Børnenes Livsglæde, i Hjemmets Hygge og Fred var der givet ham Erstatning for, hvad der manglede. Og — han vidste det godt — paa en vis Maade var han ikke bleven forurettet. Han følte det selv